

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jana Dvořáka v právní věci žalobkyně: **M. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2005, č. j. 2 Cad 53/2005 - 21, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 20. 11. 2006, č. j. 2 Cad 53/2005 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2005, č. j. 2 Cad 53/2005 - 21, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 20. 11. 2006, č. j. 2 Cad 53/2005 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 2 Cad 53/2005 - 21, ze dne 1. 11. 2005, (ve znění opravného usnesení téhož soudu č. j. 2 Cad 53/2005 - 44, ze dne 20. 11. 2006), jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 14. 4. 2005, č. j. 2005/12333-442, a rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 31. 12. 2004, č. j. OTC-10511/2004 - Z2/1810, a současně vysloveno, že se věc vrací k dalšímu řízení. V kasační stížnosti se žalovaný (dále též „stěžovatel“) dovolává důvodu kasační stížnosti uvedenému v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnosti rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že Úřad práce v Ostravě, příslušný k rozhodování podle ustanovení § 30 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále též „zákon o zaměstnanosti“), rozhodnutím ze dne 31. 12. 2004, č. j. OTC-10511/2004-Z2/1810, v řízení provedeném podle zákona č. 71/1967 Sb. (dále jen „správní řád“), ve věci

vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodl tak, že se žalobkyně M. K., r. č. X, vyřazuje dle ustanovení § 30 odst. 2 písm. e) a odst. 3, jakož i § 31 písm. d) zákona o zaměstnanosti z evidence uchazečů o zaměstnání, a to z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. V odůvodnění tento správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně se dopustila maření součinnosti s úřadem práce podle ustanovení § 31 písm. d) zákona o zaměstnanosti, neboť jako uchazečka o zaměstnání (zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání na základě vlastní žádosti ze dne 30. 8. 2004) se nedostavila na úřad práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů, které jsou uvedeny v § 5 písm. c) téhož zákona. Pro svou neúčast žalobkyně neuvedla (nedoložila) žádný vážný důvod.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včas odvolání, o němž stěžovatel rozhodl podle § 59 odst. 2 správní řádu rozhodnutím ze dne 14. 4. 2005, č. j. 2005/12333 - 442, tak, že odvolání žalobkyně podané dne 21. 1. 2005 zamítl a rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 31. 12. 2004, výše již uvedeného jednacího čísla, jímž byla žalobkyně od 9. 12. 2004 vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. e) a odst. 3 a § 31 písm. d) zákona o zaměstnanosti, z důvodu maření součinnosti s úřadem práce, potvrdil. Zjistil totiž, že podle kontaktního listu uchazeče o zaměstnání obdržela stěžovatelka dne 24. 11. 2004 při osobním jednání na Úřadu práce v Ostravě sdělení o termínu další kontaktní schůzky na den 9. 12. 2004, přičemž tuto informaci svým podpisem potvrdila. Přesto se uvedeného dne na úřad práce nedostavila a důvody své neúčasti v zákonné lhůtě 8 dnů podle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti nesdělila. Úřad práce proto právem její jednání posoudil jako maření součinnosti s ním a zahájil správní řízení ve věci jejího vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Písemné oznámení o této skutečnosti (datované 20. 12. 2004) převzala žalobkyně dne 27. 12. 2004, ve lhůtě stanovené úřadem práce pro uplatnění práv účastníka řízení, však na něj nereagovala. Proto žalovaný vydal dne 31. 12. 2004 rozhodnutí, jímž stěžovatelku ode dne 9. 12. 2004 vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání. Až v odvolání proti tomuto rozhodnutí zdůvodnila žalobkyně své nedostavení se k termínu jednání na den 9. 12. 2004 vysokými horečkami, následkem kterých „se dostala z postele kolem 12. hodiny a lékaře již nestihla“. Léčila se proto sama za pomoci matky, avšak zapomněla matce říci, aby ji omluvila na úřadu práce. Současně stěžovatelka uvedla, že téhož dne – 9. 12. 2004 uzavřela se svou matkou, jako zaměstnavatelem, pracovní smlouvu o vedlejších pracovním poměru na výkon práce odborného THP prodavače, při pracovním úvazku 15 hodin týdně s měsíční mzdou 2970 Kč tak, jak to dovoluje zákon. Tuto pracovní smlouvu přiložila k odvolání a žádala, aby ji úřad práce na základě této smlouvy vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání dnem 8. 12. 2004 a dále aby jí vydal oznámení o ukončení její evidence v pozici uchazeče o zaměstnání a následně, aby zrušil své rozhodnutí ze dne 31. 12. 2004.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k názoru, že důvody a návrhy vyslovené žalobkyní nelze přijmout a omluvit její neúčast na úřadem práce stanoveném jednání. Poukázal na to, že neschopnost plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání ze zdravotních důvodů lze prokázat pouze lékařským posudkem nebo dokladem o pracovní neschopnosti, což odvolatelka neučinila, i když si této skutečnosti byla vědoma, jak dokládá v odvolání. Žalovaný shodně s úřadem práce hodnotil postup odvolatelky jako maření součinnosti s ním podle § 31 písm. d) zákona o zaměstnanosti a poukázal na rozporuplné tvrzení žalobkyně o tom, že ve stejný den (9. 12. 2004) měla vysokou horečku, léčenou zábalou a prášky a současně v tentýž den uzavírala se svou matkou – zaměstnavatelkou – smlouvu o vedlejších pracovním poměru a nastupovala do zaměstnání, což dokládá předloženou pracovní smlouvou, podepsanou oběma smluvními stranami dne 9. 12. 2004. Označil tvrzení odvolatelky za této situace o nemoci, jakožto překážce její účasti při jednání na úřadu práce

dne 9. 12. 2004, za zcela nevěrohodné. Dále poukázal na skutečnost, že je povinností uchazeče o zaměstnání ohlásit podle ustanovení § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti a doložit do 8 kalendářních dnů výkon činnosti na základě pracovní smlouvy, její rozsah a výši odměny. Důvodem je posouzení, zda takový výkon činnosti není překážkou pro zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání ve smyslu § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Tuto povinnost odvolatelka rovněž nesplnila a tím se podle ustanovení podle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti dopustila dalšího maření součinnosti s úřadem práce. Takový závěr nemůže zmírnit ani skutečnost, že v případě žalobkyně se údajně jednalo o tzv. nekolidující zaměstnání, při němž je souběh výkonu práce a evidence v pozici uchazeče o zaměstnání možný. Žalovaný rovněž vysvětlil, že žádosti žalobkyně o ukončení vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání dnem 8. 12. 2004, jak žádala v odvolání, nemohl vyhovět, neboť podle § 29 písm. b) uvedeného zákona je nutné podat písemnou žádost o takovéto (nesankční) ukončení vedení v evidenci uchazečů, přičemž úřad k jejímu ukončení přistoupí dnem doručení této žádosti. Zpětné ukončení evidence zákon o zaměstnanosti vylučuje. Odvolatelka však takto nepostupovala a žádost Úřadu práce nepodala. Odvolací orgán k ukončení evidence uchazeče o zaměstnání podle § 29 zákona o zaměstnání kompetentní není. Proto evidence žalobkyně v pozici uchazečky o zaměstnání skončí jejím sankčním vyřazením ku dni 9. 12. 2004, podle ustanovení zákona o zaměstnanosti uvedených ve výroku rozhodnutí o odvolání, až nabytím jeho právní moci. Žalovaný odvolací orgán neshledal důvod pro vyhovění odvolání a proto je zamítl a napadené rozhodnutí Úřadu práce potvrdil.

V žalobě namítala žalobkyně, že rozhodnutí se opírá o nepravdivé důkazy (vyřazení provedeno ku dni 8. 12. 2004, přičemž k samému porušení povinnosti mělo dojít ke dni 9. 12. 2004, kdy se jedná o datum nespádající do období vedení na Úřadu práce v Ostravě), rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s obsahem spisu (skutek je tvrzen v tom, že 9. 12. 2004 porušila zákon, což je po době vedení evidence na úřadu práce). Poukázala v této souvislosti na to, že 9. 12. v ranních hodinách – 7.30 hodin – podepsala smlouvu na vedlejší pracovní poměr a teprve poté se jí udělalo nevolno a byla nucena zalehnout s teplotami do lůžka. Dále vytýkala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se správním řádem a poukázala v této souvislosti na rozpor čísla jednacího o zahájení správního řízení správním orgánem I. stupně, s číslem jednacího samotného vydaného rozhodnutí uvedeného orgánu. Připomíná, že ze strany tohoto orgánu nebyla dodržena 5 denní lhůta na prostudování spisu. Po stránce skutkové připustila, že vzhledem k vysokým teplotám dne 9. 12. 2004 zapomněla říci matce, aby zavolala na úřad práce, že se nedostaví. Odkázala na uzavřenou pracovní smlouvu s matkou na vedlejší pracovní poměr, kterou přiložila k odvolání a požádala úřad práce, aby jí na základě této skutečnosti ukončil evidenci uchazečů o zaměstnání ku dni 8. 12. 2004. Zaměstnána u matky byla v době od 9. 12. 2004 do 31. 1. 2005 a otevřela si živnostenský list v době od 5. 1. 2005 do 25. 2. 2005. Kopírovací práce ukončila, neboť si dostatečně nevydělala. Zaměstnavatel za ni za měsíc prosinec 2004 a leden 2005 zaplatil důchodové, nemocenské a zdravotní pojištění, za měsíc únor již toto pojištění hrazeno nebylo, dluh činí 2513 Kč a jelikož Úřad práce v Ostravě ji nechce evidovat, „běží penále na zdravotním, včetně platby po dobu 6 měsíců, takže jí vzniká nemalý dluh“. Navrhuje proto, aby soud pro vady řízení zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu II. stupně a spolu s ním také rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zopakoval důvody svého rozhodnutí tak, jak byly prezentovány již v odůvodnění rozhodnutí o odvolání. K žalobou namítaným vadám řízení, spočívajícím v údajném porušení ustanovení § 32 odst. 1 a § 33 odst. 2 správního řádu

vedl, že je zcela odmítá, neboť má za to, že dokazováním provedeným správním orgánem prvního i druhého stupně byl úplně a přesvědčivě zjištěn skutkový stav věci, tj. porušení povinnosti uchazeče o zaměstnání s následkem sankčního vyřazení z této evidence. Za zcela prokázané označil splnění povinnosti správních orgánů obou stupňů ve správním řízení ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu, neboť úřad práce dal žalobkyni možnost k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí ve svém oznámení o zahájení správního řízení ze dne 20. 12. 2004 a žalovaný žádné další dokazování neprováděl. Za neoprávněné označil námitky žalobkyně, týkající se řádného označení skutku i čísla jednacího. Navrhoval, aby soud žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem (ve znění opravného usnesení) zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně (Úřadu práce v Ostravě) a věc vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí zrekapituloval průběh řízení před správními orgány obou stupňů a konstatoval, že se především zabýval otázkou náležitosti rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 31. 12. 2004, č. j. OTC-10511/2004-Z2/1810. Odkázal v tomto směru na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 347, publikované ve Sbírce rozhodnutí uvedeného soudu pod č. 10 z roku 2004. Z jeho obsahu pak vybral a zdůraznil, že rozhodnutím, jímž úřad práce vyřadil uchazeče z evidence pro úmyslné maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání se ruší právní vztahy vzniklé zařazením do této evidence. Rozhodnutí je svojí povahou konstitutivní a nelze jím rozhodnout o vyřazení uchazeče z evidence zpětně za období před vydáním tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 31. 12. 2004 (výše již označené), jímž byla žalobkyně vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání od 9. 12. 2004, je tudíž rozhodnutím, kterým se ruší právní vztahy nastolené zařazením žalobkyně do této evidence. Nejedná se tedy o rozhodnutí deklaratorní, nýbrž konstitutivní povahy, přičemž se jím nemohou rušit dříve založené právní vztahy zpětně s účinností před vydáním rozhodnutí. Pokud tomu tak je, pak je rozhodnutí zatíženo vadou řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Tento základní nedostatek rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl napraven ani v rozhodnutí odvolacího správního orgánu, tedy Ministerstva práce a sociálních věcí. Na základě těchto skutečností rozhodl soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. tak, že zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť rozhodnutí, které vydal Úřad práce v Ostravě je rozhodnutím, jímž se ruší právní vztahy nastolené zařazením žalobkyně do evidence uchazeče o zaměstnání, které má konstitutivní a nikoliv deklaratorní povahu. Z povahy takového rozhodnutí plyne, že nemůže rušit dříve založené právní vztahy zpětně s účinností před vydáním tohoto rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podalo Ministerstvo práce a sociálních věcí (stěžovatel) včas kasační stížnost, v níž se dovolává důvodu kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrzené nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky rozhodujícího významu soudem v předcházejícím řízení. Připomněl, že Úřad práce v Ostravě rozhodl o vyřazení paní M. K. z evidence uchazečů o zaměstnání podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. e) a odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 31 písm. d) z nového zákona o zaměstnanosti č. 435/2004 Sb., účinného ode dne 1. 10. 2004. Pro stanovení data vyřazení byla směrodatná skutečnost, uvedená v ustanovení § 30 odst. 3 uvedeného zákona, kterou bylo maření součinnosti žalobkyně s úřadem práce, spočívající v jejím nedostavení se na termínovanou schůzku dne 9. 12. 2004. Z uvedeného ustanovení zákona o zaměstnanosti se vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odst. 1 a 2. V odstavci 2, písm. e) je pak jako taková skutečnost označeno maření součinnosti s úřadem práce, konkretizované ustanovením § 31, písm. d/ (pokud se uchazeč o zaměstnání nedostaví na Úřad práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů, konkrétně

vyjmenovaných v § 5 písm. c/ zákona o zaměstnanosti). Vážné důvody ve smyslu naposledy označeného ustanovení žalobkyně neprokázala, proto byla ode dne 9. 12. 2004 z evidence uchazečů sankčně vyřazena. Stěžovatel vytýká Městskému soudu v Praze, že nesprávně posoudil právní otázku vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, respektive nesprávně posoudil právní otázku výkladu ustanovení § 30 odst. 2 písm. e) a odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 31 písm. d) nyní platného zákona o zaměstnanosti (č. 435/2004 Sb.). V ustanovení § 30 odst. 3 je výslovně uvedeno, že vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavci 1 a 2. Taková skutečnost nastala v případě uchazečky o zaměstnání – žalobkyně – dnem 9. 12. 2004. Pokud Městský soud v Praze opřel své rozhodnutí, vydané dne 1. 11. 2005 o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 347/2004 Sb. rozhodnutí NSS, pak stěžovatel upozornil na skutečnost, že Nejvyšší správní soud rozhodoval dne 25. 10. 2004 ve věci vyřazení uchazeče z evidence pro úmyslné maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání podle ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů. Tento zákon byl ale ku dni 1. 10. 2004 zrušen zákonem č. 435/2004 Sb. Přitom zrušený zákon o zaměstnanosti neobsahoval ustanovení, podle kterého by bylo zpětné vyřazení z evidence uchazečů pro důvod maření součinnosti s Úřadem práce možné. Za této právní situace pak Nejvyšší správní soud vymezil svým rozhodnutím rozhodovací praxi v otázce vyřazování z evidence uchazeče o zaměstnání podle zákona o zaměstnanosti č. 1/1991 Sb. Ten však nelze na případ vyřazení žalobkyně aplikovat, neboť o něm bylo rozhodováno podle zákona č. 435/2004 Sb. Nelze pak ani aplikovat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 347 z roku 2004. Stěžovatel navrhoval, aby Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti a rozhodl tak, že se napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrzené nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K tomu je nutno uvést, že nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popřípadě je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud je v projednávané věci přesvědčen, že stěžovatel se právem dovolává důvodů kasační stížnosti, spočívajícího v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl aplikován nesprávný právní názor. Z kasačního principu přezkumu rozhodnutí v řízení o kasační stížnosti totiž vyplývá, že nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení se posuzuje podle právních předpisů účinných ku dni vyhlášení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Úřadu práce v Ostravě, jímž byla žalobkyně vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodů maření součinnosti s tímto úřadem, bylo vydáno dne 31. 12. 2004. Stalo se tak za účinnosti zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, který nabyl účinnosti dne 1. 10. 2004. Z obsahu rozsudku Městského soudu v Praze a jeho odůvodnění nelze zjistit, který ze zákonů o zaměstnanosti na daný případ aplikoval, neboť v odůvodnění rozsudku na žádný ze zákonů nečiní soud přímý odkaz. Ze skutečnosti, že ve svém zrušujícím rozhodnutí vycházel především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2004, č. j. 7 A 83/2002 – 79, který se věcí zabýval z pohledu tehdy platného zákona o zaměstnanosti č. 1/1991 Sb., lze usuzovat, že Městský soud v Praze přehlédl novou právní úpravu danou zákonem č. 435/2004 Sb., čímž se nepochybně dopustil nesprávného posouzení právní otázky

soudem, neboť ta se posuzuje podle právních předpisů účinných ku dni vyhlášení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu. Jak již bylo výše zdůrazněno, rozhodující pro správné posouzení věci je nejen skutkový stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu, ale rozhodující je i právní stav k témuž dni. Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 15. 7. 2004, č. j. 7 A 83/2002 – 79 (jde o věc neskončenou Vrchním soudem v Olomouci před účinností soudního řádu správního a dokončenou Nejvyšším správním soudem) posuzoval povahu a účinky rozhodnutí o vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence podle § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. Podle tohoto ustanovení může být uchazeč o zaměstnání z evidence vyřazen, jestliže bez vážných důvodů odmítne nastoupit do vhodného zaměstnání nebo jestliže úmyslně maří součinnost s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání; v těchto případech bude znovu zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání nejdříve po uplynutí doby 3 měsíců. Žádná další upřesňující, či tuto právní úpravu rozvádějící ustanovení tehdejší zákon o zaměstnanosti neobsahoval a proto Nejvyšší správní soud k otázce vyřazení uchazečky o zaměstnání z evidence usoudil, že jde o rozhodnutí konstitutivní povahy, z níž plyne, že nemůže rušit dříve založené právní vztahy (zde vztah zařazení do evidence uchazeče o zaměstnání) zpětně, s účinností před vydáním rozhodnutí. Nejen z tohoto důvodu, ale i pro neprokázání maření součinnosti s úřadem práce ze strany žalobkyně, přezkoumávané rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí k dalšímu řízení.

Současná právní úprava státní politiky zaměstnanosti v České republice je zakotvena v zákoně č. 435/2004 Sb. Otázky zprostředkování zaměstnání, ukončení vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání a s tím souvisejícího maření součinnosti s úřadem práce, jsou upraveny v ustanovení § 26, 27, 28, 29, 30 a 31, v návaznosti na ustanovení § 5 písm. c) téhož zákona. Podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. e) vyřadí úřad práce z evidence uchazečů o zaměstnání uchazeče, který se bez vážných důvodů dopustí maření součinnosti s úřadem práce. Podle ustanovení § 30 odst. 3 téhož zákona se vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2. Podle ustanovení § 31 písm. d) uchazeč o zaměstnání maří součinnost s úřadem práce, jestliže se nedostaví na úřad práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů (§ 5 písm. c/). V § 5 jsou vymezeny některé důležité pojmy užívané tímto zákonem, mimo jiné se zde pod písmenem c) uvádí, že vážnými důvody se pro účely zákona rozumí důvody spočívající mimo jiné v důvodech zdravotních, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání.

Je zřejmé, že Městský soud v Praze se posouzením případu žalobkyně podle nové právní úpravy, která doznala podstatných změn i v otázce možnosti vyřazení uchazeče z evidence o zaměstnání, včetně data, k němuž se takové vyřazení provede, vůbec nezabýval. Stěžovatel se tudíž právem dovolal důvodnosti kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Z uvedeného důvodu musel Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu zrušit podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení. V něm bude na Městském soudu, aby jsa vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v tomto zrušovacím usnesení, se zabýval vyřazením stěžovatelky z evidence uchazečů o zaměstnání podle právní úpravy platné ku dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy podle zákona č. 435/2004 Sb. a znovu posoudil, zda a od kterého data došlo k tomuto (sankčnímu) vyřazení právem či nikoliv.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu